

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De principibus Sacerdotum apud Iudaeos, sub quibus Christus doctrinam
suam publicavit. Cap. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

delectum fuisse testatur etiã historicus ille, quẽ supra de-
 monstrauimus: modũq; cõcinnè perscribit, quo tũ ex He-
 rodis patris testamẽto, tũ rata Cæsaris Augusti decisio-
 ne cũ post decẽ annorũ spatiũ esset eo munere abdicat-
 us, fratres eius Philippus & Herodes iunior simul cũ ly-
 sania, suas ipsorũ tetrarchias, id est quadripartitas Iudææ
 præfecturas obtinuerint. Idẽq; scriptor in decimo octauo
 antiquitatis libro, anno regni Tiberij duodecimo (hunc
 enim in totiº reip. rectione, cũ iã Augustus septẽ & quin-
 quagita annis imperiũ administrasset, suffectũ esse cõstat)
 Pontiu Pilatũ Iudææ regnũ obtinuisse, atq; eundẽ decẽ
 annos cõtinuos, ad Tiberij ferè occasum, ibidẽ cõmora-
 tũ enarrat. Quocirca cõmentũ eorũ, qui heri prope & nu-
 dius tertius cõmõtarios cõtra seruatorẽ nostrũ ediderit,
 perspicuè refutatur, in quibus primo omniũ tẽporis ipsiº
 ratio falsò ab illis obseruata, mēdaciũ eorũ, qui talia cõ-
 menti sunt, euidenter & apertè coarguit. Nã ad quartum
 cõsulatũ Tiberij Cæsaris, qui fuit anno eiº regni septimo,
 facinora à Iudæis in salutari seruatoris passione admissa
 fuisse isti cõmõtarij cõplectũtur. Quo quidẽ tẽpore satis
 liquet, Pilatũ nõdũ ad Iudææ præfecturã gerẽdã aduen-
 tasse, si Iosephi testimonio fidẽ adhibere uelimus, qui in
 libro eiº supra posito, sic planè declarat: Pilatũ à Tyberio
 anno regni eiº duodecimo, Iudææ præfectũ fuisse designatũ.

Iose. lib.
17. ca. 15.
antiq.

Cap. 5.

Euseb.
li. 4. pro-
pe finem.
Pli. lib. 5.
cap. 18.

*De principibus Sacerdotum apud Iudæos, sub quibus Christus do-
 ctrinam suam publicauit. CAP. X.*

Iosep. de
capt. li. 2.
cap. 4.

Eodem tẽpore, ut scribit euangelista, cũ iã Tiberius
 Cæsar decimũ quintũ imperij sui annum, & Pontius
 Pilatus quartum suæ præfecturæ ageret, reliquaque
 Iudæa ab Herode Iysania & Philippo tetrarchis regere-
 tur, seruator & dominus noster Iesus Christus, id est vn-
 ctus Dei, quando iam trigessimũ ætatis suæ annum agere
 incipiebat, ad Ioannem, ut lauacro baptismatis tingere-
 tur, se contulit, eodẽq; tẽpore prædicãdi euangelij fecit
 initiũ. Iã verò sacra scriptura asserit, eũ omne tẽpus do-
 ctrinæ & prædicatiõis suæ sub Anna & Caipha, princi-
 pibus sacerdotũ, confecisse: quo argumento ostendere
 vult

vult, vniuersum tempus, quo salutarem euangelij cognitione, quibusq; clemens enutiarit, eo annorum spatio, quod inter horum ministerium intercedebat, omnino fuisse expletum: quando quidem hoc ipsum predicandi munus ordiebatur, Anna summo sacerdotio fungente, idemq; ad Caiphæ procuracione continuabat. Quod quidem temporis spatium, vix integrum quadriennium efficit. Nam cum post illud tempus legis instituta iam quodammodo deleta essent, deleta est vna summorum sacerdotum successio, qui quidem propter maiorum genus & stirpem, in illud summi sacerdotij munus succedere, & totum vitæ suæ cursum in eo obeundo terere consueuerunt: cumq; etiam ea, quæ ad verum Dei cultum spectabant, nullo ordine administrarentur, sed à præfectis, qui pop. Rom. auctoritate delecti Iudææ præerant, modo hic, modo ille ad summi sacerdotij functionem designaretur, non amplius vno anno, vnus eo deinceps ministerio perfunctus est. Narrat porro Iosephus, quatuor summos sacerdotes ordine alterum alteri succedentes inter Annam & Caipham interfuisse: vt est in libro suo qui de antiquitate inscribitur, Sic enim refert. Valerius Gratus, Annæ summi sacerdotij munere adempto, Ismaelè, filium Baphi, summum sacerdotem designat. Ac non logo tempore post illo ipso de hoc dignitatis gradu deiecto, Eleazarum filium Annæ, qui princeps sacerdotum antea fuerat, summum sacerdotem declarat. Anno ite interiecto, cum istum eo abdicasset officio, Simonem, filium Camithi, illo summi sacerdotij honore donauit. Atq; non amplius vnus anni spatio huic illud amplitudinis munus exequenti, Iosephus, qui etiam Caiphæ nominatus est, successor extitit. Perspicuum est igitur vniuersum tempus, quo seruator noster sacrosanctam suam & euangelicam doctrinam in finibus Iudææ disseminauerit, non quatuor omnino annos integros complexum esse: qua quidem temporis intercapedine, quatuor summos sacerdotes ab Anna vsq; ad designatum Caipham, annum ministerium obiisse constat. Caipham item anni illius, quo seruator noster pro salute vniuersi generis humani mortem in cruce perpessus sit, summum reuera sacerdotem fuisse, sacra & diuina euangelij eloquia docent. Vnde tempus, quo Christi doctrina diuulgata est, ab illa obseruatione, quam supra

adno-

*Antiq. lib.
18. ca. 3.*

EUSEBII HISTORIAE

adnotauimus, nulla ex parte diffidere satis liquidò constat. Huc adde quòd seruator & Dominus noster Iesus Christus, non longe post exorsum prædicationis suæ, duodecim Apostolos ad se asciuit, quos solos inter reliquos suos discipulos propter eximiam & singularè quandam honoris amplitudinem Apostolos nuncupauit. Et iterum alios septuaginta designauit, quos binos & binos ante faciem suam in omnem locum & ciuitatem, quo ille esset venturus dimisit.

Testimonia de Ioanne Baptista & Christo.

CAPVT XI.

Item Ioannis Baptistæ (cuius caput haud diu post Herodes Iunior ceruicibus abscidit) sacrosancta Euangeliorum monumenta etiam mentionem faciunt. Accedit etiam Iosephus locuples testis, qui non modò nominatim Herodiadis meminit, verum etiã ostendit quo pacto eam Herodes, cum fratris vxor esset, priorè sua & legitima coniuge repudiata, in matrimonium duxerit. Illa autem prior filia fuit Aretæ, regis Arabiæ petreæ. Hanc Herodiadem dico viro suo adhuc superstiti ademit: cuius causa etiam obtruncauit Ioannem. Ac cum filiam Aretæ dedecore & ignominia affecisset, bellù etiam contra eundem suscepit. In quo quidem, cum ad manus ventum esset, & grauitè conflagri cœptum, omnem Herodis exercitum prostratum concidisse: atque Herodè ob insidias, quibus ex occulto Ioannem è medio sustulerat, in istas vniuersas calamitates incurrisse declarat. Quin etiam idem auctor Ioannem Baptistam inter eos, qui iustitiæ & probitatis causa summum fuissent honorem consecuti, facilè primas obtinuisse fatetur, atque adeo cum his, quæ de illo in sacrosanctis euàngelijs tradita sunt, magnopere consentit. Narrat præterea Herodem propter ipsam Herodiadem regno excidisse: qua cum etiam eundem in exilium eiectum, hocq; multatum supplicio, Vienam ciuitatem Galliæ deinceps incoluisse.

Atque ista ab illo in decimo octauo antiquitatis libro traduntur, Vbi item hæc quæ sequuntur, de Ioãne ad verbum conscribit. Nonnullis ex Iudæis opinio fuit Herodis